

Een bezoek aan Kopenhagen

ONZE DANK AAN DE DEENSCH E COLLEGA'S

In een der laatste H.B.-vergaderingen onder mijn voorzitterschap werd met algemeene instemming het voorstel aangenomen om namens de Nederlandsche tandartsen aan de Deensche collega's een bewijs van dankbaarheid te doen toekomen voor hetgeen zij in het afgelopen jaar voor ons hadden gedaan. Wel hadden wij natuurlijk telkens wanneer ons weer een nieuwe zending levensmiddelen uit Denemarken bereikte, telegrafisch en schriftelijk onzen dank betuigd, doch wij wilden dien gaarne in meer duurzamen vorm vastleggen.

De keuze viel op een oorkonde. Met behulp van de Heeren *Henri Friedlander* en *B. Weihs* heeft de firma *Mouton* in den Haag een document vervaardigd waarvan een verkleinde fotografische afbeelding hier bijgaat.

De Deensche en Nederlandsche wapens waren in kleuren, de begin-hoofdletters in goud, de tekst in donkerblauw en zwart. 't Geheel was sober en zeer smaakvol.

De beeltenis van *St. Appolonia* was genomen naar een copie van een beeldje, gemaakt door een Deensch collega en gepubliceerd in een der laatste nummers van *Tandlaeagebladet*.

Van mijn reis naar Zweden, waar ik besprekingen moest voeren over de wederopstanding der *Fédération Dentaire Internationale* en iets meer hoopte te kunnen vernemen omtrent de huidige ontwikkeling der sociale tandheelkunde aldaar, wilde ik gebruik maken om eenige dagen naar Kopenhagen te gaan en persoonlijk de oorkonde aan de collega's daar aan te bieden.

Aan Prof. *O. Pedersen*, de leider der Deensche actie, en collega *E. Haderup*, de Deensche vertegenwoordiger in de *F.D.I.*, die ik al zoovele jaren kende, had ik geschreven over mijn voornemen en zoo werd ik op Maandag 25 Maart ontvangen in het gebouw der *Dansk Tandlaegeforening*, waar, in de bestuurskamer, het bestuur en enkele genoodigden aanwezig waren.

De voorzitter, collega *Kai Mehlsen* hield een toespraak, waarvan ik later een copie heb verzocht om die in ons Tijdschrift voor *Tandheelkunde* te doen afdrucken opdat de Nederlandsche collega's er allen kennis van konden nemen. Het luidde als volgt:

My dear colleague van *Hasselt!*

On behalf of the Danish dental profession I have the great honour and pleasure to welcome you cordially to Denmark and to the office of the Danish Dental Association after many years of forced separation. I also wish to express in the name of Danish colleagues the greatest admiration towards the Dutch dental profession for their firm attitude against German oppression during the past terrible years.

It is very difficult to find the proper words to describe the general feeling of admiration and good will in Denmark towards your people, your Royal family and your armed forces, but I am anxious to assure you that these feelings are to a full

extent shared by the Danish dental profession, which has for many years — and cordially more than ever — been very much concerned to maintain intimate and cordial relations with the profession of The Netherlands.

It was therefore a genuine pleasure to us — having, thanks to a good fortune, narrowly escaped the ordeals suffered by you for years — to be able to hand over a modest gift to our splendid Dutch colleagues to cheer them up and to let them know that they have many friends in this country.

I ask you to forward to the members of your Society our deeply felt gratitude for their outstanding contributions towards the liberation of Europe as well as our cordial and fraternal greetings and good wishes for a happy and prosperous future.

KAI O. MEHLSSEN.

Ik heb daar, ook in 't Engelsch natuurlijk, eenigszins uitvoerig op geantwoord 't Spreekt vanzelf dat ik nog eens met nadruk uiting gaf aan ons gevoel van dankbaarheid voor al die heerlijke zaken die men ons had gezonden toen honger en gebrek ons van alle kanten toegrijsden, doch dat wij nog meer getroffen waren door den collegialen, humanen geest van saamhoorigheid die de Denen te onzen opzichte hadden getoond te bezitten. Dat ik de woorden door den voorzitter tot mij gericht zou overbrengen aan de Hollandsche collega's en dat ik meer dan ooit doordrongen was van de wenschelijkheid en het groote nut van een inniger contact tusschen de Nederlandsche en Scandinavische tandartsen. Dat mij immers uit gesprekken met Zweedsche en Deensche collega's wel heel duidelijk was gebleken hoe groot hun belangstelling en hun activiteit was zoowel wat betreft de wetenschappelijke zijde van ons vak als die der sociale tandheelkunde.

De oorkonde die ik toen als blijvend document van onze dankbaarheid aan Prof. P e d e r s e n overhandigde, viel zeer in den smaak.

Een officieële, zeer genoeglijke lunch, mij daarna aangeboden, gaf volop gelegenheid van gedachten te wisselen over allerlei tandheelkundige vraagstukken, vooral op sociaal gebied, als ook over de gebeurtenissen en omstandigheden in onze beide landen gedurende den bezettingstijd.

Op uitnoodiging van Prof. P e d e r s e n, een betrekkelijk jongen man en uiterst aangenaam mensch, bracht ik den volgenden dag een bezoek aan de Tandlaege-højskole, het tandheelkundig instituut, waar ik de D e a n, Prof. H u s t e d, Prof. H o l s t en andere docenten ontmoette en het geheele gebouw, waar de studenten in volle actie waren, van het dak tot den kelder in oogenschouw kon nemen.

Ik heb al heel wat tandheelkundige instituten in Amerika, zoowel als in Europa gezien, doch dit overtrof mijn stoutste verwachtingen. Een zaal voor de operatieve afdeling met 75 Units, een dito voor de prothetische en orthodontische met 43, alles keurig en tip-top ingericht. Een inrichting voor sterilisatie der instrumenten, zooals ik niet wist dat bestond, een paar groote collegezalen, een apart restaurant voor de studenten, een groote techniekzaal met alle mogelijke moderne hulpmiddelen, een aparte zaal voor het keramische werk enz. enz.

En dan te bedenken dat Denemarken een land is met $3\frac{1}{2}$ millioen inwoners en hoe ons land met z'n 9 millioen slechts kan bogen op een ouderwetsche, onpractische, kleine en bekrompen inrichting als ons tandheelkundig instituut in Utrecht, het deed me afvragen hoelang wij ons nog zouden moeten behelpen op de oude wijze en hoezeer wij daardoor alleen al dreigen achter te geraken bij de collegae in andere landen.

't Is waar, de tandheelkundige faculteit in Kopenhagen is zoo fortunlijk geweest dat vóór den oorlog de noodige millioenen door de regering beschikbaar werden gesteld, zoodat het nieuwe gebouw juist in 1940 gereed was.

Maar de achterstand in ons land op het gebied van het tandheelkundig onderwijs en de daarvoor benoodigde gebouwen en hulpmiddelen is zóó groot geworden dat alleen een groot opgezet plan als voorgesteld in het rapport der Commissie van Advies in zake de opleiding der tandartsen hierin afdoende verbetering kan brengen.

Den Haag, April 1946.

A. L. J. C. VAN HASSELT